

Sygn. akt IV Pa 17/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Jacek Witkowski

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak (spr.)

SO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant : st.sekr.sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie sprawy z powództwa M. C.

przeciwko (...) Publicznemu Zespołowi (...) w M.

o zaległe wynagrodzenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 stycznia 2015r. sygn. akt IV P 202/14

oddala apelację.

Sygn. akt: IV Pa 17/15 **UZASADNIENIE**

Wyrokiem z 21 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w. S. oddalił powództwo M. C. skierowane przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w M. o zaległe wynagrodzenie oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 135 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego:

W pozwie z 19 maja 2014r. skierowanym przeciwko pozwanemu Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w M. powódka M. C. domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 400 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powódka jest zatrudniona u pozwanego na stanowisku salowej. Do 31 lipca 2011r. salowym, gipsiarzom, sanitariuszom szpitalnym i rejestratorkom medycznym zatrudnionym w systemie pracy zmianowej przysługiwało, na podstawie §14 ust.3 regulaminu wynagradzania pracowników SP ZOZ w M. dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 45% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej za pracę w dni ustawowo wolne od pracy. Postanowienie to utraciło swą moc na podstawie aneksu nr (...) do regulaminu wynagradzania, który wszedł w życie 1 lipca 2011r. i określił ramy obowiązywania tego postanowienia do 31 lipca 2011r. Powyższe zmiany zostały zaakceptowane przez Związek Zawodowy (...) oraz inne związki zawodowe. Pismem z 14 lutego 2012r. (...) zwrócił się do pozwanego o uregulowanie zaległych dodatków w związku z brakiem wypowiedzeń zmieniających dotychczasowych warunków umowy o pracę, w tym także powódce. Żądanie to zostało poparte oceną

pokontrolną Państwowej Inspekcji Pracy w S., która skierowała w trybie art.11 pkt 8 w zw. z art.33 ust.1 pkt 2 ustawy z 13 kwietnia 2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy do pozwanego wystąpienie, w którym wniosła do pozwanego o uregulowanie wypłaty pracownikom zatrudnionym na stanowiskach, o których mowa w §14ust. 3 regulaminu wynagradzania zaległych dodatków. Pismem z 12 marca 2012r. pozwany przedstawił swoje stanowisko powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego. W ocenie powódki stanowisko pozwanego reprezentowane w w/w piśmie nie zasługuje na uwzględnienie. Regulamin wynagradzania, o którym mowa w art.77² kp stanowi w świetle art.9§1 kp źródło prawa pracy. Wprowadzenie niekorzystnej dla pracownika zmiany regulaminu wynagradzania będącego źródłem prawa pracy wymaga dokonania wypowiedzeń zmieniających (art.42 kp w zw. z art.241¹³§2 kp). Pogląd ten potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 6 grudnia 2005r. (w sprawie III PK 95/05). Przytoczone przez pozwanego orzeczenie Sądu Najwyższego z 25 listopada 2004r. (w sprawie III PK 57/04) nie ma zastosowania w niniejszym stanie faktycznym. Z tych przyczyn brak wypowiedzenia zmieniającego w stosunku do powódki powoduje, że do dzisiaj mają do niej zastosowanie warunki pracy korzystniejsze opisane w §14 ust.3 regulaminu wynagradzania w brzmieniu sprzed 1 lipca 2011r. Dlatego powódka powinna otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie za dni ustawowo wolne od pracy z wyłączeniem niedziel i świąt, o których mowa w §14 ust.1 regulaminu wynagradzania. W zmienionym regulaminie powódka została pozbawiona tego dodatku jako pracownik niewykonujący zawodu medycznego. Wartość przedmiotu sporu stanowi równowartość tego, co powódka powinna otrzymać na podstawie §14 ust.3 regulaminu wynagradzania w okresie od 1 sierpnia 2011r. do 5 sierpnia 2013r. (termin wypowiedzenia zmieniającego umowę o pracę).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o jego oddalenie w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska pozwany wskazał, że powódka od 1 listopada 2013r. nie jest pracownikiem pozwanego, lecz Spółdzielni (...) w K.. Ponadto zgodnie z art.23¹kp w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Dlatego strona pozwana nie została właściwie oznaczona. Nadto podniesiono, że żądanie powódki jest bezzasadne. Zgodnie z §14 ust.3 regulaminu wynagradzania pracowników SP ZOZ w M. dodatkowe wynagrodzenie należy się za pracę w dni ustawowo wolne od pracy, a więc za niedziele i święta. Sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy, a jest dniem dodatkowo wolnym od pracy. Za dni ustawowo wolne od pracy (niedziele i święta) powódka otrzymała wynagrodzenie w całości.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka M. C. była zatrudniona w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w M. od 1 lipca 2004r. na podstawie umowy o pracę, początkowo na czas określony, a od 1 października 2004r. na czas nieokreślony na stanowisku salowej. Z dniem 1 listopada 2013r. w trybie art.23¹§1 kp powódka stała się pracownikiem Spółdzielni (...) w K.. Pracownicy zatrudnieni w SP ZOZ w M. zostali objęci regulaminem wynagradzania, którzy wszedł w życie 1 marca 1999r., a następnie był kilkakrotnie aneksowany. Pierwotnie - w myśl §14 ust.2 i 3 regulaminu wynagradzania - przyznano salowym dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 65% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej oraz dodatek za pracę w dni ustawowo wolne od pracy w wysokości 45% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej. W dniu 1 stycznia 2006r. wszedł w życie aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, który zmienił treść §14. Przepis ten dokonał rozróżnienia pracowników na pracowników wykonujących i niewykonujących zawód medyczny. Jedynie pracownicy wykonujący zawód medyczny, zatrudnieni w systemie pracy zmianowej, uzyskali prawo do dodatkowego wynagrodzenia w wysokości 65% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej oraz 45% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej w niedziele i święta oraz dni dodatkowo wolne od pracy. Z kolei pracownicy niewykonujący zawodu medycznego uzyskali prawo do dodatku do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w porze nocnej w wysokości 20% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego, nie niższy jednak od dodatku ustalonego na podstawie art.151⁸§1 kp. W dniu 1 stycznia 2010r. wszedł w życie aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, który ponownie zmienił treść §14. Dodano do niego zapis ust.3, zgodnie z którym salowej zatrudnionej w systemie pracy zmianowej w okresie od 1 stycznia 2010r. do 31 grudnia 2010r. przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 65% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej oraz 45% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej w niedziele

i święta. W dniu 1 stycznia 2011r. wszedł w życie aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, na mocy którego salowym przedłużono przyznanie w/w dodatków do 30 czerwca 2011r. W dniu 1 lipca 2011r. wszedł w życie aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, na mocy którego salowym przedłużono przyznanie w/w dodatków do 31 lipca 2011r. Wreszcie w dniu 1 lipca 2012r. wszedł w życie aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania, na mocy którego salowym przyznano bezterminowo w/w dodatki. Pozwany nigdy nie wypłacał powódce dodatku za pracę w soboty przewidzianego w regulaminie wynagradzania dla pracowników wykonujących zawód medyczny.

W przedstawionym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał roszczenie powódki za nieuzasadnione. Na wstępie rozważań Sąd pierwszej instancji wskazał, że powódka prawidłowo oznaczyła stronę pozwaną. Bezsporne jest bowiem, że od 1 listopada 2013r. powódka na mocy art.23¹§1 kp stała się pracownikiem Spółdzielni (...) w K., a wcześniej była zatrudniona u pozwanego. Zgodnie z treścią art.23¹§1 i 2 kp w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, a za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. W niniejszym procesie powódka domagała się roszczeń za okres od 1 sierpnia 2011r. do 5 sierpnia 2013r., czyli powstałych przed dniem jej przejścia do nowego pracodawcy (1.11.2013r.). W takiej sytuacji pozwany i Spółdzielnia (...) w K. odpowiadają solidarnie za powyższe zobowiązania, co zgodnie z art.366§1 kc w zw. z art.300 kp oznacza, że każdy z nich odpowiada za całość zobowiązania, a zaspokojenie żądania pracownika przez jednego z nich zwalnia drugiego z zobowiązania wobec pracownika. Oba podmioty są zatem biernie legitymowane w niniejszym procesie. W judykaturze podkreśla się, że prawo wyboru dłużnika przy solidarności biernej należy wyłącznie do wierzyciela (tak Sąd Apelacyjny wK. (...)w wyroku z 28 lutego 1992r. w sprawie I ACr 42/92, OSA 1993/4/23). To wierzyciel decyduje od kogo, w jakim rozmiarze i w jaki sposób chce dochodzić zaspokojenia. Powódka miała zatem prawo wybrać pozwanego jako jednego z dwóch wierzycieli i pozwać go w niniejszym procesie.

Przechodząc do oceny zasadności żądania powódki Sąd Rejonowy wskazał, że domagała się ona dodatku do wynagrodzenia za pracę w dni dodatkowo wolne od pracy ,tj. w soboty uregulowanego w regulaminie wynagradzania obowiązującego u pozwanego od 1 marca 1999r. i kilkakrotnie aneksowanego. Podniósł, że w pierwszej kolejności badał, czy powódka jako salowa nabyła prawo do tego dodatku na podstawie zapisów regulaminu wynagradzania i aneksów do niego sporządzonych. I tak pierwotna treść przedmiotowego regulaminu wynagradzania (§14 ust.2 i 3) przyznawała salowej dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 65% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej oraz dodatek za pracę w dni ustawowo wolne od pracy w wysokości 45% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej. Wśród dni wolnych od pracy wymienionych w art.1 ustawy z 18 stycznia 1951r. o dniach wolnych od pracy (Dz.U. Nr 4, poz.28 ze zm.) sobota nie jest wymieniona jako dzień ustawowo wolny od pracy. Zatem pierwotny zapis przedmiotowego regulaminu na przyznał powódce dodatkowego wynagrodzenia za pracę w soboty. Następnie Aneks nr (...) do regulaminu wynagradzania rozróżnił pracowników pozwanego na pracowników wykonujących i niewykonywujących zawód medyczny. Jedynie pracownicy wykonujący zawód medyczny, zatrudnieni w systemie pracy zmianowej, uzyskali prawo do dodatkowego wynagrodzenia w wysokości 65% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej oraz 45% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej w niedziele i święta oraz dni dodatkowo wolne od pracy. Z kolei pracownicy niewykonywujący zawodu medycznego uzyskali prawo do dodatku do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w porze nocnej w wysokości 20% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego, nie niższy jednak od dodatku ustalonego na podstawie art.151⁸§1 kp. Nie ulega wątpliwości, że powódka jako salowa nie wykonywała zawodu medycznego. Zatem i ten zapis przedmiotowego regulaminu na przyznał powódce dodatkowego wynagrodzenia za pracę w soboty, inaczej niż miało to miejsce w przypadku pracowników wykonujących zawód medyczny. Na marginesie Sąd Rejonowy wskazał, że gdyby pierwotna treść regulaminu wynagradzania przyznała salowej powyższy dodatek, to zmiana tego regulaminu poprzez aneks nr (...) i odebranie tego składnika salowym w taki sposób, że stanowisko salowej usunięto z kręgu pracowników wykonujących zawód medycznych niewątpliwie wymagałoby albo porozumienia stron lub też wręczenia pracownikowi wypowiedzenia zmieniającego warunki płacy (art.42 kp). Jednakże wobec niewątpliwego ustalenia, że pierwotna treść regulaminu nie przyznała salowej tego

dotadku, to rozważania o konieczności zmiany płacy salowych po dniu wejścia w życie aneksu nr (...) są zbędne. Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że Aneks nr (...) przywrócił salowym dodatki wskazane w pierwotnej treści regulaminu w §14 ust.2 i 3, gdyż w dodanym ust.3 przewidziano, iż salowej zatrudnionej w systemie pracy zmianowej w okresie od 1 stycznia 2010r. do 31 grudnia 2010r. przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 65% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej oraz 45% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej w niedziele i święta. Obowiązkiwanie tego zapisu było następnie przedłużane aneksami nr (...).

Reasumując Sąd Rejonowy wskazał, że powyższa analiza zapisów regulaminu wynagradzania pozwanego prowadzi do wniosku, że na podstawie tego aktu prawnego powódka jako salowa nigdy nie nabyła prawa do dodatkowego wynagrodzenia za pracę w soboty w takim kształcie, w jakim ten dodatek nabyli pracownicy wykonujący zawód medyczny.

Powódka nie wykazała również, aby pozwany traktował salowe jako pracowników wykonujących zawód medyczny. Osoby pełniące u pozwanego stanowiska związane m.in. z naliczaniem pracownikom wynagrodzeń zaprzeczyły, aby pozwany do kręgu pracowników wykonujących zawód medyczny zaliczał także salowe (tak w zeznaniach kierownika działu służb pracowniczych B. A. i głównej księgowej A. Z.). Sąd zauważył, że wprawdzie świadek B. G. (1) stwierdziła, że pozwany traktował salowe jako „personel pomocniczy biały”, czego dowodem miało być pismo poprzedniego dyrektora pozwanego J. S., lecz powódka nie przedstawiła tego pisma jako dowodu w niniejszej sprawie. Świadek przyznała także, co istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu, że w piśmie tym nie znajdował się zapis, iż salowe są personelem medycznym.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że badał, czy powódka nabyła prawo do tego dodatku w sposób dorozumiany ,tj. poprzez jego faktyczne wypłacanie mimo braku ku temu podstawy prawnej, jak wyżej wskazano. W tym zakresie wskazał, że po pierwsze powódka przyznała, że od momentu podjęcia zatrudnienia u pozwanego ,tj. od 1 lipca 2004r. nigdy nie miała wypłacanego przedmiotowego dodatku. Już sama ta okoliczność podważa argumentację strony powodowej, że powódka nabyła prawo do spornego składnika wynagrodzenia poprzez jego faktyczne wypłacanie. Po drugie okoliczność, że powódce nie wypłacano tego dodatku wynika bezspornie z list płac dotyczących powódki za okres od lipca 2004r. do grudnia 2005r. oraz za miesiące styczeń 2006r. i grudzień 2007r. oraz z zeznań świadków B. A., A. Z. i Z. M.. Potwierdzenia w materiale dowodowym nie znalazło również stwierdzenie powódki że „starsze koleżanki miały płacone za soboty”. Świadek B. G. (1) zeznała, że będąc zatrudnioną u pozwanego od 1993r., do 2006r. otrzymywała dodatek za pracę w soboty, a także dodatki za pracę w niedziele i noce. Jednakże o ile świadek umiała dokładnie podać wysokość stawki procentowej dodatku za pracę w niedziele i noce, to w przypadku dodatku za pracę w soboty nie była już tego pewna. Wskazana przez nią stawka 40% nie znajduje odniesienia w regulaminie wynagradzania obowiązującym u pozwanego. Jako dowód na swoje twierdzenia świadek powołała tzw. paski wynagrodzenia. Według twierdzeń świadka pracodawca zaprzestał wypłaty tego dodatku w 2006r., o czym poinformowała ją oddziałowa. Z kolei świadek A. G. twierdziła, że salowe miały wypłacane ten dodatek do 2006r., lecz nie umiała nawet w przybliżeniu podać daty początkowej wypłacania tego składnika wynagrodzenia. Uniemożliwiło to ustalenie ewentualnej podstawy prawnej takiego postępowania pracodawcy ,tj. czy wypłata tego dodatku – o ile rzeczywiście miała miejsce – odbywała się na podstawie przedmiotowego regulaminu, czy też innego aktu prawnego. Świadek twierdziła także, że fakt wypłaty tego dodatku nie był uwidoczniiony na paskach wynagrodzenia. Powołała się ponadto na informację pochodzącą od naczelnego pielęgniarki I. T. o zaprzestaniu wypłacania tego dodatku. Naczelnia pielęgniarka miała mieć także wiedzę, w jaki okresie był wypłacany ten dodatek. Z uwagi na śmierć I. T. przeprowadzenie dowodu z jej zeznań stało się niemożliwe. Również świadek B. G. (2) twierdziła, że przedmiotowy dodatek był wypłacany, jednakże nie umiała podać daty początkowej tej wypłaty. Stwierdziła, że gdy podjęła pracę u pozwanego w 1994r., to ten dodatek otrzymywała. W tym miejscu Sąd Rejonowy zauważył, że przedmiotowy regulamin wynagradzania wszedł w życie w dniu 1 marca 1999r., a zatem nie mógł stanowić podstawy prawnej wypłacania dodatku za pracę w soboty od 1994r. Podsumowując zeznania świadków B. G. (1), A. G. i B. G. (2) Sąd Rejonowy wskazał, są one tak nieprecyzyjne i wzajemnie sprzeczne, że nie mogą podważyć ustaleń co do braku faktycznej wypłaty salowym dodatku za pracę w soboty. Dowody z relacji świadków były jedyną podstawą do takich twierdzeń przez pełnomocnika powódki. Wobec podważenia wartości

dowodowej tych relacji Sąd uznał, że powódka nie udowodniła, aby salowe nabyły prawo do dodatku za pracę w soboty wynikającego z regulaminu wynagradzania na podstawie jego faktycznego wypłacania.

Reasumując Sąd Rejonowy stwierdził, że przeprowadzone dowody prowadzą do jednoznacznego wniosku, iż powódka od momentu podjęcia zatrudnienia u pozwanego, ani w trakcie tegoż zatrudnienia nie nabyła prawa do dochodzonego dodatku ani na podstawie zapisów regulaminu wynagradzania, ani z mocy faktycznego wypłacania tego składnika wynagrodzenia. Wobec tego jej żądanie okazało się całkowicie bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu uregulowaną w art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc, art.109 kpc oraz §11 ust.1 pkt 2 w zw. z §6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Od powyższego wyroku apelację złożyła powódka M. C. reprezentowana przez pełnomocnika zaskarżając go w całości i zarzucając mu zarzucając mu:

- naruszenie prawa materialnego ,tj. art.42§1 i 2 kp poprzez błędna wykładnię sprowadzającą się do uznania, że w przypadku niezłożenia przez pracodawcę wypowiedzenia zmieniającego w przypadku modyfikacji regulaminu wynagradzania w taki sposób, że dodatek do wynagrodzenia w związku ze świadczeniem pracy w soboty przysługuje wyłącznie pracownikom medycznym, pomimo że salowe zatrudnione u pozwanego objęte były regulaminem wynagradzania, który wszedł w życie 1 marca 1999r., zgodnie z którym dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 65% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej oraz dodatek za pracę w dni ustawowo wolne od pracy w wysokości 45% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze dziennej, pomimo brzmienia którego dodatek do wynagrodzenia w wysokości 45% był wypłacany wszystkim pracownikom, niezależnie od podziału na pracowników medycznych i niestanowiących tzw. personelu białego, był wypłacany za pracę w sobotę, powoduje utratę prawa do takiego wynagrodzenia w związku z wprowadzeniem aneksu do regulaminu wynagradzania z 1 stycznia 2006r.,

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy ,tj. art.233§1 kpc poprzez niedostateczne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkujące dowolnością istotnych ustaleń Sądu i sprzecznością ze stanem faktycznym oraz odmówienie wiarygodności zeznaniom świadków A. G. oraz B. G. (1) w zakresie, w jakim świadkowie zeznali, że dodatek do wynagrodzenia w związku ze świadczeniem pracy w soboty był salowym wypłacany, ponieważ nie były w stanie określić daty początkowej, od której dodatek taki był wypłacany.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 966,44 złotych, a także kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że wbrew stwierdzeniu Sądu Rejonowego zawartemu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powódka nie rozszerzyła skutecznie żądania pozwu z kwoty 400 złotych określonej w pozwie do kwoty 966,44 złotych. Wprawdzie na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2014r. pełnomocnik powódki oświadczył, że modyfikuje żądanie pozwu i domaga się kwoty 966,44 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem dodatkowego wynagrodzenia za pracę w soboty (protokół rozprawy z 11 sierpnia 2014r. k.66v), jednakże nie można uznać, aby w ten sposób doszło do skutecznego rozszerzenia powództwa. Zgodnie bowiem z art.193§2.1 kpc z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być dokonana jedynie w

piśmie procesowym. Tymczasem żądanie zasądzenia kwoty 966,44 złotych zostało zgłoszone przez pełnomocnika powódki - jak wskazano wyżej - ustnie do protokołu rozprawy. Należy zauważyć, że przepis art.466 kpc - z działu poświęconego postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych przewiduje, iż pracownik może zgłosić w sądzie właściwym ustnie do protokołu powództwo oraz treść środków odwoławczych i innych pism procesowych (przez analogię można to odnieść również do modyfikacji roszczenia), ale dotyczy to tylko pracownika działającego bez adwokata lub radcy prawnego. Tymczasem powódka w toku niniejszego procesu była reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata.

Przechodząc do apelacji powódki wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela całość ustaleń faktycznych i ocenę prawną przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W przekonaniu Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanych mu w apelacji naruszeń prawa materialnego i procesowego. Nie można uznać zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art.42§1 i 2 kp, skoro jak ustalono - w oparciu o analizę postanowień regulaminu wynagradzającego u pozwanego (wraz z aneksami) - powódka będąc zatrudnioną na stanowisku salowej nie była objęta postanowieniami tego regulaminu w zakresie dotyczącym dodatkowego wynagrodzenia za pracę w soboty. Nie można ponadto zgodzić się z apelującą, że wszyscy pracownicy pozwanego otrzymywali ten dodatek (niezależnie od postanowień regulaminu). Zeznania świadków – pracownicy zatrudnionych na stanowisku salowych są w tym zakresie nieprecyzyjne, a poza tym, nie znajdują potwierdzenia w dowodach z dokumentów ,tj. w listach płac. Sąd przeprowadził dowód z takich dokumentów w odniesieniu do świadka A. G. utrzymującej, że otrzymywała taki dodatek i jak się okazało wbrew jej twierdzeniom dodatek taki nie był jej wypłacany – zarówno przed styczniem 2006r., jak i po tej dacie. Wreszcie, co istotne, sama powódka od początku procesu twierdziła, że nie otrzymywała takiego dodatku. W świetle tego oderwane od okoliczności sprawy jest twierdzenie zawarte w apelacji, że wszyscy pracownicy – personel medyczny i niemedyczny otrzymywali taki dodatek. Skoro powódka nie była uprawniona do takiego dodatku z mocy postanowień regulaminu wynagradzania i faktycznie nie był on jej wypłacany, to nie można mówić o naruszeniu przepisu art.42§1 i 2 kp.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art.385 kpc apelację powódki oddalił.